

Bir üçgen ekseninde insan bedeni ve davranışları

Depo'da 30 Ocak'ta açılan, İran'dan ve Türkiye'den 15 sanatçının çalışmalarının yer aldığı 'Yukarıda sis aşağıda toz bulutu' başlıklı sergi sürüyor. Sergiye 'Hatırlamak' adlı bir işle katılan İranlı sanatçı Serminaz Barseghian, sorularımızı yanıtladı.

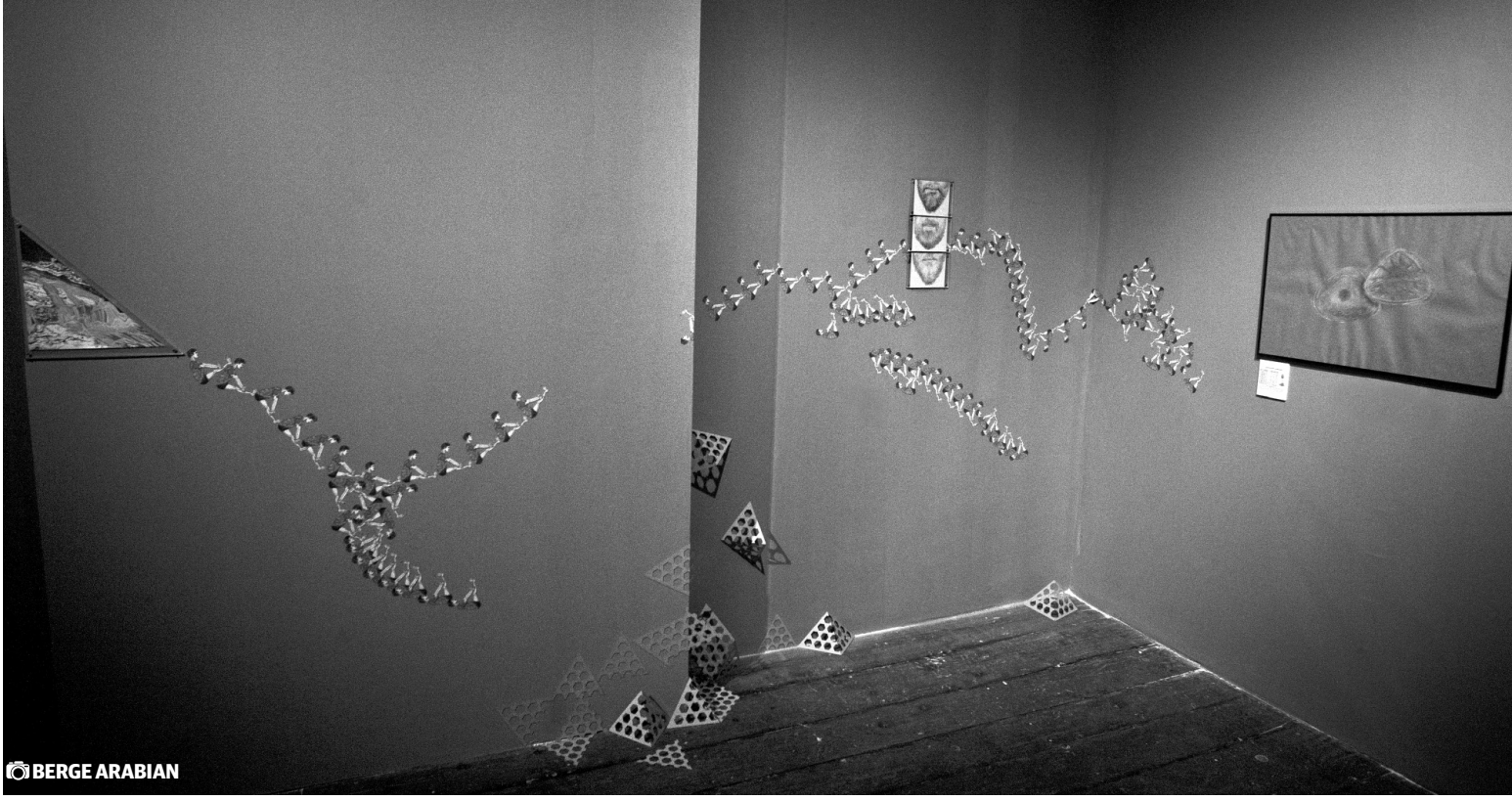
BERGE ARABIAN / arabianberge@hotmail.com

Bize kendinizden, eğitiminizden ve sanata nasıl başladığınızdan söz eder misiniz?
1987'de Tahran'da doğdum. Tahran Güzel Sanatlar Okulu'nda resim, Tahran Sanat Üniversitesi'nde heykel eğitimi aldım. Annem ve babam sanat profesyoneliydi; onların dostları ve iş arkadaşlarının arasında büyüdüğüm için, sanat dünyasıyla çok erken yaşta tanıştım. O ailelerin çocukları olarak, şehrin en iyi iki ressamından bir şeyler öğrenme ayrıcalığını yaşadık. İlginçtir; çoğumuz büyüdüğümüzde sanatçı olduk.

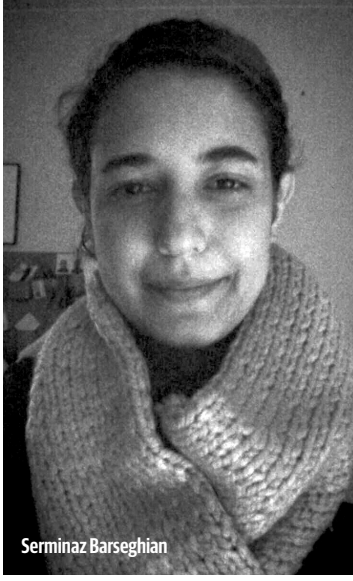
Depo'nun ev sahipliği yaptığı bu kolektif projeye nasıl katıldınız?

Şu anda Berlin'de yaşayan ve serginin iki küratöründen biri olan ressam Golnar Tabibzadeh, o birlikte büyüdüğüm çocuklardan biridir. En büyüğümüz oydu, profesyonel olarak sanat yapmaya ilk başlayan da o oldu. Yirmi yıl önce, kendi sanat çalışmalarına başladığımda en çok ilham aldığım insanlardan biridir. Projeye onun daveti üzerine katıldım.

İstanbul'daki toplantılarınızda yüz yüze yürüttüğünüz işbirliği çerçevesinde 'birlikte iyileşme' fikri nasıl işledi ya da gerçeklik kazandı?
Depo'nun proje için çizdiği

©BERGE ARABIAN

Serminaz Barseghian

program, sürecin sonunda ortaya çıkan ürünler açısından belirleyici rol oynadı. Ekim ayında, 15 sanatçı olarak, birbirimizin düşünce yapısını tanımak ve bu işbirliğinin temasına ('birlikte iyileşme ve insan bedeninin uzantısı olarak yer ve toprak') dair denemelerimizin ortak zemini hakkında müzakere etmek üzere üç günlüğüne bir araya geldik. Ardından, Depo'daki serginin açılmasına bir hafta kala, eserleri bir araya getirmek, tartışmak ve sergi mekânına yerleştirmek için tekrar buluştuk. Grubun diğer üyeleriyle beyin fırtınası yapma fırsatı

bulmak ve eserleri hep birlikte, aynı mekânda tamamlamak, bu

projedeki deneyiminin en ilginç, en unutulmayacak kısımları oldu.

Hasret Gültekin'in hayatı bir müzikalle sahneye taşındı

1993 yılında Sivas'ta, Madmak Otel'i'nde 34 kişiyle birlikte yakılarak katledilen ozan Hasret Gültekin'in hayatı sahneye taşındı. Berlin merkezli Theater28'in ilk Türkiye prodüksiyonu olan 'Hasret – Hasret Gültekin Türkü Müzikali', Türkiye ve Avrupa'da izleyiciyle buluşacak.

Şirin Aktemur'un yazıp yönettiği oyunda, Gültekin'i canlandıran Devrim Evin'e müzisyen Deniz Türkan bağlamasıyla eşlik ediyor. Üç yıl süren bir araştırmanın ardından kaleme alınan gösteri, ozanın bilinen yönlerinin yanı sıra, ailesi tarafından pay-

laşılan, bugüne dek bilinmeyen yönlerine ışık tutuyor.

Bianet'in haberine göre Şirin Aktemur oyunu şu sözlerle anlatıyor: "Madmak Katliamı'nı hatırlamak, unutmamak, adının katliam olduğunu tanımlayabilmek, katillerin cezalandırılmaması ama kimsenin de intikam duygusu taşımaması, bugün de benzer şekilde hayatların yarım bırakılması ve hasretlik... Aslında sanatın hep gerçek olanla ilgilendiğini söyleyebilirim. Gerçeklik ne kadar samimiyetle anlatılırsa seyirci anlatılan o denli yüreğine alır."

Müzikal, 15 Mart'ta, Ankara Yılmaz Güney Sahnesi'nde, 20 Mart'ta Berlin Tiyatro Festivali kapsamında Akademie der Künste'de, 28 Mart'ta İzmir Selahattin Akçipek Kültür Merkezi'nde, 29 Mart'ta İzmir Menemen Kubilay Kültür Merkezi'nde, 5 Nisan'da İstanbul Kenter Tiyatrosu'nda, 8 Nisan'da MOİ Sahne'de, 15 Nisan'da İzmir Narlıdere Kültür Merkezi'nde, 16 Nisan'da İzmir Torbalı Belediye Kültür Merkezi'nde, 3 Mayıs'ta Londra Millfield Theatre'da sahnelenecek.

18. Filmör'a sayılı günler kaldı

18. Uluslararası Gezici Filmör Kadın Filmleri Festivali, 16 Mart - 10 Mayıs arasında yapılacak. Bu yıl 18. yaşını kutlayan festival kapsamında yedi şehirde toplam 46 film gösterilecek. Festivalde ayrıca söyleşiler, paneller ve atölyeler de olacak. Gazete Karınca'dan Pelin Özkaptan'ın haberine göre 16 Mart'ta İstanbul'da, Fransız Kültür Merkezi'nde başlayacak olan festival, 22 Mart'tan sonra Küçükçekmece Cennet Kültür Merkezi'ne geçecek, ardından İstanbul Büyükşehir Belediyesi Sinebüs'üyle İstanbul'un sekiz köyünü gezecek.

Festival, İstanbul turunun ardından 4-5 Nisan'da Bodrum'da, 11-12 Nisan'da Antalya'da, 18-19 Nisan'da Mersin'de, 25-26 Nisan'da Yalova'da, 2-3 Mayıs'ta Adana'da,

9-10 Mayıs'ta ise Diyarbakır'da seyirciyle buluşacak.

Filmör, bu yıl Hak Odaklı Sinema'yı özel bir bölüm ve panelle tartışmaya açacak.

Hak Odaklı Sinema'nın yanı sıra Kadınların Sineması, Feminist Bellek, Bedenimiz Bizimdir, Cinsiyet-ler bölümlerinde 21 ülke, 41 yönetmenden toplam 46 film gösterilecek.

lensler konuşabilseydi...

berge arabian

KUŞ PAZARI

Bir şehre yeni taşınmışsanız, bazen kendi merakınızla yeni yerler keşfedersiniz, bazen de arkadaşlarınız sizi bilmediğiniz yerlere götürür. Sonra o yerleri tekrar görmek istediğinizde çoğunlukla yolu bulamazsınız, çünkü ilk seferinde nasıl gittiğinize dair en ufak bir fikriniz yoktur. İstanbul'a yerleştiğim yıl, pazar günleri kurulan kuş pazarına gitmiştim. Daha doğrusu, birkaç yabancı fotoğrafçı beni götürmüştü pazara, ama nereden, nasıl gittiğimize dikkat etmemiştim. O günlerde benim için her şey yeniydi, her şey kafamı karıştırıyordu. Pazarın kalabalığından etkilenmiş, orada çektiğim fotoğrafları sevmiştim. Aradan zaman geçti, birçok kez pazara yine gitmeye niyetlendim. Fakat yerini sorduğumda herkes farklı bir yanıt veriyordu. Kimi Anadolu yakasında, kimi Samatya'da ya da Unkapanı'nda olduğunu söylüyor, birçoğu da ısrarla "Edirnekapı tarafında" diyordu. Hatırlayabildiğim tek şey, pazara ulaşmak için, tarihi surların yanından yokuş aşağı yürüdüğümüzü. Bir gün kalktım, tek başıma Edirnekapı'ya gittim. Otobüsten inince etraflakilere sordum ama yanıtlar yine kafa karıştırıcıydı. Kimse net bir yol tarifi vermiyordu. Sonra, en azından o eski surlardan bir iz görürüm belki diye, aşağı inen dar sokaklarda yürümeye başladım. Ve en sonunda yolu buldum; kuş pazarı birden bire karşıma çıktı. Kendimle gurur duymuştum.

Bu olay bana Toronto'ya göç ettiğimiz dönemi hatırlatıyor. 15 yaşındaydım, yeni göçmenlere

yönelik İngilizce derslerine devam etmeye başlamıştım. Bir öğleden sonra öğretmenler bizi okul dışında gezintiyne çıkardı. Yeni göçmenlerin şehri tanımaları için, öğretmenler eşliğinde böyle geziler yapıyorlardı. Uzun süre çok farklı sokaklarda yürüdüğümüzü, parklardan geçtiğimizi ve nihayet, tahta bir iskelenin olduğu, çok güzel bir sahile ulaştığımızı hatırlıyorum. Orada olmak içime büyük bir ferahlık vermişti. Toronto'ya taşınmadan önce yıllarca Lübnan'da yaşamıştık, oradan ayrıldığımızdan beri sahil görmemiştik. Orada, o öğleden sonra geçirdiğimiz müthiş saatler yıllar boyu hafızamdan silinmedi ama adımı bilmediğim için, o sahile bir daha gidemedim. Bazen arkadaşlar deniz kenarında piknik yapmayı önerirdi; bu konu ne zaman açılrsa heyecanlanırdım ama hep başka bir sahil olurdu gittiğimiz yer. Sonra üniversiteye başladım, yeni arkadaşlar edindim. Sürekli olarak bulduğumuz, sabahlara kadar oturduğumuz bir kafe vardı. Bir gece, kafeden ayrılacağımız sırada, içimizden biri "Hadi, deniz kenarına gidelim" dedi. Hep birlikte arabalara atlayıp (kalabalık bir gruptuk) denize doğru gittik, bir yerde durduk. Arabalardan indiğimizde bir mucize gerçekleşti: Yıllardır arayıp durduğum o sahildeydim! Orası olduğunu, yaz günlerine özgü alacakaranlığın içinde sokak lambalarının loş ışığının yansıdığı tahta iskeleden anlamıştım. Öylesine güzeldi ki, bugün bile, o gece ne zaman aklıma gelse, iskeleyi aydınlatanın altında çıplak sokak lambası ışığı olduğunu bilmeme rağmen, gözümün önüne renkli panayır ışıkları gelir. Talih beni o yere götürmüştü, beni dünyanın en mutlu insanı kılmişti.